

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΠΟ'την έκπληξη της και την εύτυχια της, ή Τύρα φάνηκε έτοιμη να λιποθυμήση. Ο Τζιλ, βλέποντάς το αυτό, άπλωσε το χέρι του προς ένα κουδούνι. Μά ή Τύρα συνήλθε λίγο και τον συγκράτησε με μια κίνηση.

—Όχι, μη χτυπάτε! του είπε, Θά μου περάση... Μά είμαι τόσο εύτυχισμένη!

Ο Τζιλ την παρατηρούσε με έκπληξη, ανάμικτη με συμπόνια: Ένω αυτός, παρ' όλα τα τριαντάενα χρόνια του, διατηρούσε ακόμη όλη τη γοητεία και τη χάρη της νεότητός του—απαράλλαχτος, όπως την εποχή που ένώθηκε μαζί της—έκείνη, ή Τύρα Χάλνερ, που ήταν ώστόσο συνομήλικη μαζί του, φαινόταν γερασμένη, αφανισμένη.

Τό χαρογαμένο από ρυτίδες πρόσωπό της, φανέρωνε τον πόνο μιας ζωής βασανισμένης, και τά ξανθά μαλλιά της είχαν άραώσει άπελκιστικά, και κινιρόφερναν σαν ξεπλυμένα. Χωρίς να ήταν ποτέ της μια άναγνωριαμένη καλλονή, είχε άλλοτε άρκετη γοητεία επάνω της, χάρις στην υπερίσχυτη λεπτότητα του όρσερου πρόσωπού της και στη ζωντανή έκφραση των ζωηρών γαλάζιων ματιών της. Τώρα όμως, τό πρόσωπό της είχε κτριγίσει σαν παλιό έλεφαντόκοκκαλο, και τά φτωγά, θολά, μάτια της κυττούσαν γύρω τους αθέατα και φοβισμένα.

Η Τύρα ένοιωσε μυστικά, ότι ο Τζιλ την περιεργαζόταν με κρυφή διάκριση, και τό στόμα της μόρφασε πονεμένα:

—Άλλάςα πολύ, έ; είπε με φωνή πιγυμένη.

—Ω, έγω ύποφέρει τόσο!

Σήκωσε τά μάτια της επάνω του, προσπαθώντας με δίψα ν' άντιληφθή μια οποιαδήποτε έντύπωση στο άνεξιχνίαστο πρόσωπό του, τό όποιο ήξερε τόσο καλά. Ήταν σύσροπτο προχωρημένο όμως, κι ή βρασία της είχε άρκετά έξασθενήσει: Έτσι, δεν μπόρεσε τίποτε ν' άντιληφθή.

—Ωστόσο, μια δυνατή συγκίνησι δάγκωνα την ψυχή του κ. ντέ Σέμπρ. Στην ψυχική κατάστασι αι πού βρισκόταν, τίποτε δεν ήταν πιά ίκανό και κατάλληλο να τον σπρώξει προς την Τύρα, όσο τό θέαμα της θλιβερώς άλλαγής της, στην όποια τόσο πολύ ο ίδιος είχε συντελέσει.

Έσκυψε, και της πήρε τό χέρι:

—Συγχωρήστε με, Τύρα! είπε με γλυκύτητα. Γνήρεια άνυπόμονος κι' άδικος... Μά άν τό θέλετε κι' έσες, μπορούμε να ξανασηφύουμε πάλι εκείνον τον δεσμό, ό όποιος μάς συνέδεσε κάποτε... Και θα προσπαθήσω στο μέλλον να εστώ για σας καλύτερος, στοργικότερος αζύγουσ...

—Ω, άν τό θέλω! μουρούρισε εκείνη

Και τον κύτταζε με έκσταση

—Μέ έναν όρο, όμως! είπε πάλι ο κ. ντέ Σέμπρ. Νά εύλογηθή, δηλαδή, ό γάμος μας από Καθολικόν ιερέα.

—Όπως έπιθυμής, Τζιλ!... Έγινες λοιπόν καλός χριστιανός:

—Όχι άκόμη... Καμμιά μέρα, ίσως!...

—Καλά... Η θρησκεία σου, θα είναι και δική μου... Θέλω νάχω τά πάντα κοινά, μαζί σου!

Την ξεναθέρρισε τόσο ένθουσιασμένη, μά και τόσο έπιπολαία, όσο και τον παλιό έκενον καιρό' τώρα όμως δεν ένιωθα τη δυσφορία, την όποια ένιωθε τότε. Η συμπόνια, κι' ή τόψις για την περασμένη ασκληρότητά του, τον έσπρωχναν προς την έπικεικία για τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα, που τόσο βαθειά τον λάτρευε.

Η Κάγια, ή όποια έντωματεύδ στεκόταν παράμερα, πλησίασε έλαφρά, και μ' ένα χαριτόβρυτο κίνημα άκούμπησε τά χείλη της στα ένωμένα χέρια των γονέων της.

—Άγαπημένη μου μικρούλα! μουρούρισε ή νεαρή γυναίκα. Είδες, Τζιλ πόσο σου μοιάζει... Όσες φορές την κύτταξα, μου φαινόταν πώς άντικρίζα εσένα... Μά τώρα, θ' άντικρίζω κι' εσένα τον ίδιο, Τζιλ... Τζιλ μου, άγαπημένη!

Πρόφερε τις τελευταίες λέξεις της δειλά

λές και φοβόταν ακόμη μήπως ξεχωρίσει στα χείλη του κ. ντέ Σέμπρ τό ειρωνικό έκείνο χαμόγελο, τό όποιο τόσες φορές την είχε άλλοτε άπελκίσει.

Μά ένιωσε και πάλι κάτι, σαν εύτυχισμένη λιποθυμία, καθώς αισθάνθηκε τά χείλη του ν' άκούμπουν επάνω στο χέρι της τρυφερά, και καθώς άκουσε τη λατρευτή φωνή του, να της λέη σούσπρη και τρεμουλιαστή συγχρόνως:

—Ναι... Θα μ' έχρης στο έξής κοντά σου, Τύρα... Για πάντα... Κι' οι δύο μας μαζί, θα μεγαλώσουμε και θ' αναβρέψουμε στοργικά τη μικρούλα μας Κάγια!

Στό μεθύσι, τό όποιο της είχε προκαλέσει ή άπροσδόκητη έπιτροφή του προσφιούς αζύγου της, δεν σκέφτηκε να του κάνει λόγο για την πάθησί της και για τόσο φόβους ενός προεχούς θανάτου της. Τά ξεχνούσε κι' ή ίδια τώρα, αυτά τά θλιβερά γεγονότα. Μονάχα «Έκείνον» έβλεπε μπρός της τώρα, και μονάχα σ' «Έκείνον» ήθελε νάχη άφωσισμένη τη σκέπη της.

Κι' «Έκείνον», ο Τζιλ της, ήταν καισιωμένο κοντά στο κρεβάτι της, και τη ρωτούσε πώς της προήλθε και πώς άρχισε να έκδηλώνεται ή τυφλότη της αυτή, την όποια οι όφθαλμολόγοι είχαν κηρύξει ως άνιστο πλέον. Στά γάνατά του κρατούσε την Κάγια, της όποίας τό κεφαλάκι ήταν χαδιάρικά άκούμπισμένο στο στήθος του.

—Βλέπω λιγάκι, μόνον όταν έχει προχωρήσει καλά ή ήμέρα... Έπίσης κι' όταν θρισκομαι σε σαλόνι φωτισμένο άπλετα... Κάγια, μικρούλα μου, πήγαινε στη Ζουλιέν και πές της να φέρη φως.

Τό κοριτσάκι άπομακρύνθηκε, και ξεαναγύρισε σε λιγάκι μαζί με την Ζουλιέν, ή όποια κρατούσε μια λάμπα άναμμένη, που την τοποθέτησε στο πλαγιό με τό κρεβάτι τραπεζάκι.

—Τζιλ, κάνε μου σε παρακαλώ τη χάρη να δυναμώσες ακόμη περισσότερο τό φως... Και στρέψε τη λάμπα έτσι, ώστε να φωτίζεται καλά τό πρόσωπό σου... Θέλω να δώ άν άλλοτες.

Πρόθυμα και φιλοφρονητικά έκείνος, έξετέλεσε την έπιθυμία της. Τό ζωηρό φως χύθηκε άρθονο στο πρόσωπό του, επάνω στο όποιο καρφώθηκαν τώρα με δίψα τά μάτια της.

—Είσαι πάντα ο ίδιος... Πάντα νέος και γοητευτικός! μουρούρισε ή Τύρα, με φωνή γεμάτη από εύτυχια μαζί κι' άγωνία. Ένω έγω γήρασα... Κι' ή ύγεια μου κλονίστηκε άνεπασιθώτατα.

Ο Τζιλ της έπασσε με θερμή τό χέρι.

—Στην ψυχή είμαι πολύ πιά ήλικιωμένος, πολύ πιά ώριμος άπ' τους άνθρώπους της ήλικίας μου... Όσο για την ύγεια σου, ή Κάγια κι' έγω θα φροντίσουμε με άρσίωση και λατρεία... Έ;... Είσαι κι' εσύ σύμφωνη, κουκλίτσα μου;

—Ω, ναι, μπαμπά μου... Πρέπει να γίνη καλά ή μαμά, για να είμαστε κι' οι τρεις μας εύτυχισμένοι.

Η Τύρα προσήλωσε στον Τζιλ καταγοητευμένο τό βλέμμα της.

—Εύτυχισμένη, είμαι κιόλας... Ποτέ δεν τόλμησα να έλλίσω σε εύτυχια, όπως αυτή που νοιάω τόρα... Τζιλ, δεν σε ξεγασα ούτε στιγμή... Βλέπεις και μόνος σου, ότι δεν έβγαλα ποτέ άπ' τό δάχτυλό μου τη βέρα μου, καθώς και τό δαχτυλίδι που μουδωσες τη βραδυά των άραφώνων μας, λέγοντάς μου: «Έπειθ' όσον άρέσουν οι άσπτεροι, σου διάλεξα έναν να τον φορής!»...

Ο Τζιλ έγινε κατακίτρινος. Τού φάνηκε για άρκετες στιγμές, ότι μια τανάλη είχε πιάσει τό λαρύγγι του και τό τσούφυγγε με λίσσα. Μιά ξαφνική όπτασία άρβώθηκε μπρός στα μάτια του. Είδε τον έαυτό του στον κήπο του μεγάρου ντε Κομπέρ, πλάγι σ' εκείνη, ή όποια ύπηρεξε για είκοσι τέσσερες ώρες μυσήτου του. Άκούσε εσανά την άρμονική εκείνη φωνή, την όποια ή Τσοκανική προφορά καθιστούσε άρμονικότερη, να του άπαντά: «Μού άρέσουν πολύ οι άσπτεροι!»

Και σκέφθηκε τον ύπερονο έκείνον σάπ φειρο, τον όποιο ο ίδιος είχε διαλέξει με τόση λαχτάρα, κι' ό όποιος βρισκόταν τώρα θαμμένος σ' ένα άπ' τά σιμάρια του—θαμ-

μένος εκεί για πάντα.

Τότε, τόν έπιασε ένας τρομερός πειρασμός να φύγη, να δραπέτευση από κεί, να έγκαταλείψη εκείνην που τόν χώριζε από την Κλάρα, κι' ή όποια είχε σταθή ή πλαγία άφορμή της περιφρονήσεως της ξεαδέλφης του προς αυτόν.

Μά είδε τα βλέμματα αυτής της γυναίκας κι' αυτού του παιδιού, καρφωμένα επάνω του με άνέκφραστη τρυφερότητα. Σκέφθηκε, ότι άν δεν θά ένοιωθε ο ίδιος την εύτυχία στο μέλλον, θά μπορούσε τουλάχιστον να την χάριση στις δυο αδύναμες αυτές ύπάρξεις. Καί στη ζωηρή πνοή του άπεράντου σίκτου του, ο πειρασμός έθσησε, παρασύρθηκε μακριά, και στην ψυχή του τώρα άκούονταν μονάχα ή φωνή του καθήκοντος και της έπανορθώσεως.

Σκέφθηκε άμέσως με ήδονή, άνάμικτη και με πίκρα:

—'Η Κλάρα θά μείνη εύχαριστημένη...

XVI

"Αν κι' ο κ. ντέ Σέμπρ είχε άρκετά συνηθίσει τούς γνωρίμους του, στις ιδιοτροπίες του και στις συχνά άλλόκοτες κι' άπότομες άποφάσεις του, ώστόσο ο καινούργιος γάμος του με την πρώην γυναίκα του—την όποια, όπως δλοι τ'έβλεπαν καλά, ποτέ του δεν είχε αγαπήσει—προκάλεσε μιά γενική και βαθύτατη κατάπληξη. "Επί πλέον, φάνηκε άλλόκοτο σε όλους, πώς αυτός, ένας γνωστός άθρησκος, είχε ζητήσει τώρα και τις γαμήλιες εύχές της "Εκκλησίας. "Η ύποθέσεις, τά σχολία, κι' ή άπορίης έδωσαν και πήσαν, και κατέληξαν οι περισσότεροι στο συμπέρασμα ότι το γάλασμα τών άρραβώνων του—με την ξεαδέλφη του είχε προκαλέσει κάποιο σάλεμα στα λογικά του, και τόν είχε κατατήσει πιο ιδιότροπον από πριν.

Ο Τζιλ περιφρονούσε τά σχολία αυτά, κι' άφηνε ελεύθερον τόν καθέναν να λήθ ότι ήθελε. "Όπως κι' άλλοτε είχε διαβεβαιώσει την Κλάρα, τά λόγια του κόσμου—είτε καλά, είτε μαχηθρά — τόν άφηναν αδιάφορο.

"Απ' τη στιγμή που άποφάσισε ν' άκολουθήσει τόν ίδιο και σωστό δρόμο, τραβούσε πειά με σταθερότητα προς τά έμπούς, χωρίς καθόλου να τόν μέλλη για το «τί θά πη ό κόσμος».

"Η θυσία του είχε συντελεσθή πειά. Ξανασφίγγοντας με την Τύρα τόν κοιμώμενον άλλοτε συζυγικό δεσμό, είχε προορίσει τόν έαυτό του για μιά καινούργια ζωή. Νοιώθοντας τολύ καλά, ότι χωρίς πίστι στη θρησκεία και στο Θεό δεν θά είχε την άπαιτούμενη δύναμη να έπιχειρήσει την επανόρθωση τών άδικημάτων του, έγινε ένας εύλαθής και θερμός χριστιανός, για νά βρη στήριγμα στα παρήγορα Θεϊκά λόγια. "Ως οδηγό για την παραπλανημένη ψυχή του, βρήκε τόν Ιερέα εκείνον, τόν όποιον είχε άλλοτε συναντήσει πλάγι στο νεκρικό κρεβάτι του "Εοθέ Μπαρνιλέκ. Τό τιμιο και νοημονέστατο βλέμμα του κληρικού εκείνου, είχε άφήσει από τότε βαθειά εντύπωση στο πνεύμα του.

Δέν ήξερε, πώς άνωμαίονταν. Είχε μάθει όμως, ότι άνηκε στον κληρο του Σαιν-Μισέλ τών Μπατινιόλ, κι' ένα πρωί κατευθύνθηκε σ' αυτή την εκκλησία, ο δε Θεός θέλησε, ώστε να φθάση ακριβώς τη στιγμή, κατά την όποια ο άδόξος Μπλανας, πρώτος έφημέριος, τελειώνει τη λειτουργία του σε κάποιο από τά πλευρικά με τη εκκλησία παρεκκλήσια. Μέσα στο "Ι-ερό» κατόπιν, άκόλουθησε μιά μακριά κι' έγκαρδιά συνδιάλεξις μεταξύ τών, από τότε δε άρχισαν να βλέπονται πολύ συχνά.

Μιά έλαφρά βελτίωση παρατηρήθηκε στην υγεία της Τύρας, από τη στιγμή κατά την όποια ο Τζιλ είχε έπιστρέψει κοντά της. "Ο γιατρός είχε βεβαιώσει τόν κ. ντέ Σέμπρ, ότι θά μπορούσε να ζήσ ή σούζυος του μερικά χρόνια άκόμη, άρκει να την περιποιούνταν με στοργή κι' άπειρες προφυλάξεις.

"Ο Τζιλ δειχνόταν καλός και πρόθυμος. "Επιβαλλόταν στον έαυτό του τόσο, ώστε καθόταν κοντά της και της κρατούσε συντροφιά επί ώρες ολόκληρες, και δεν άπόφευγε πειά τις κάπως ύστερικές εκδηλώσεις της τρυφερότητας της. "Ωστόσο, δεν της έδειλανε κι' αυτός άνάλογη τρυφερότητα, ή τόση—τουλάχιστον—ση θά ποθούσε ή Τύρα "Η νεαρή σούζυος του μάντευε την προσπάθεια και κάτι τό βιασμένο, κάτω από τούς γαλήνιους τρέψους του. Με κρυφή άπελπισία βεβαιώθηκε κατόπιν, ότι ο σούζυος της από καθήκον της δειχνόταν τρυφερός και λεπτός, κι' ότι και τώρα—όπως και στο παρελθόν—ή καρδιά του δεν ήταν δική της.

"Η ζηλοτυπία άρχισε πάλι να της σκάθη άδυνηρά την ψυχή. "Η πικρή πέτρα του παρελθόντος δεν την είχε σωφρονίσει. Χωρίς να τολμά να δημιουργή σκηνές, άρχισε ώστόσο—έπειτα από λίγο χρονικό διάστημα—νά έπιτηρή τη ζωή του Τζιλ. "Η ά-

νήσυχες έρωτήσεις της, οι στεναγμοί της, τά δάκρύα της, άρχισαν συχνά-σικά να έκνευρίζουν πάλι τόν κ. ντέ Σέμπρ. Στην άρχή κι' αυτός, προποήθηκε ότι δεν πρόσεξε το πράγμα. "Αργότερα όμως, δεν μπόρεσε πειά να συγκρατήση τόν έαυτό του, κι' άρκετες φορές της μιλσε σκληρά. "Επειτα, άρχισε έπιτηδες ν' άπουσιάζη μακριά της, όσο συχνότερα μπορούσε.

"Η Τύρα πάθαινε τότε κρίσεις άπελπισίας, κι' ο Τζιλ, βρίσκοντας την κατά την έπιστροφή του πιο άδυνατισμένη, ένοιωθε τύψεις και της δειχνόταν πιο τρυφερός, πιο στοργικός. Για μερικές ήμέρες κατόπιν, όλα βάδιζαν κατ' εύχην. Μά άν τύχαινε πάλι να έπιστρέψη κάποις άργα ένα βράδυ, ή να βειπηθή έξω με φίλους, ο Τζιλ, ή δυστυχημένη άρρωστη ξανάρχιζε τά ίδια.

"Ίσως ο Τζιλ να μην είχε την άπαιτούμενη ψυχική άποχή, να ύπομεινη κι' αυτά άκόμη τά πρώτα-πρώτα σύνερα της καινούργιας συζυγικής ζωής του, άν δεν βρισκόταν εκεί ή Κάγια να τόν στηρίξη με τη μικρούλα κι' άγαπημένη ύπαρξή της. Την λάτρευε την κουκλίτσα της Κάγια, κι' εκείνη πάλι τόν αγαπούσε με πάθος. Κρίνοντας την άδύνατη άκόμη για να τόν στείλη στο σχολείο, της είχε πάρει δισακάλους στο μέγαρό του κι' έπιτηρούσε μόνος του τις σπουδές της. "Επειτα, την έπαιρνε σε συχνούς περιπάτους με τό διάξει, άπαντούσε με ήδονή στις άπειράριθμες άφέλεις άπορίης της, γελοούς με τά κομικά λογάκια της, κι' ένδιαφερόταν ζωηρά για τά άθια παιχνίδια της...

—"Ανακάλυψα, πώς είμαι ύπόδειγμα τελείου πατέρα! Έλεγχε στον Λεόν Μπουτό, ο όποιος παρανενοώταν καθώς τόν πέτυχε μιά ήμέρα, ν' αφήνη μιστελεμένη κάποια έπιστολή του, και να παίζη με την Κάγια στο γραφείο του.

"Επιτηρούσε επίσης τη χριστιανική άγωγή της κόρης του, σύμφωνα με τά δόγματα της θρησκείας. Κι' ή Τύρα έπίσης είχε έκφράσει τη ζωηρή έπιθυμία της να μνησ στον Καθολικισμό, μά ο Τζιλ, έχοντας πεποιθήσει πώς ή σούζυος του έπιζητούσε μόνον να τού φανή άρεστή—χωρίς νάχη μέσα της και ε-

λικρινή πόθο γι' αυτό—περιουριζόταν να της δίνη μερικά προκαταρκτικά βιβλία κατά συμβουλή του άδόξου Μπλανας, για να προπαρασκευάση κατάλληλα το πνεύμα της στην τυχόν όριστική άργότερα κα-

τάση της. "Όσο για τόν έαυτό του, ήταν πειά ελλαθής μέχρι θρησκόληψίας, ή Πίστις έκαιγε γαλογερή στην ψυχή του, κι' ή καινούρια αυτή δίχως του, ήταν συγχρόνος και μιά καινούργια έκπληξις για τους τόν ήξεραν από πριν. "Ο άλλοτε έαυτός του, υπεπαρομέμος από τόν άκμο της άπελπισίας και της άταραξίας, είχε γκρεμισθή. "Ενας άλλος καινούργιος «έαυτός του» έδημιουργείτο τώρα, σύμφωνα

με τις τωρινές πεποιθήσεις κι' αντίληψεις του. Μά δίχα, έπιτηρούσε αυτή τη δημιουργία της καινούργιας ύπαρέξεος του ο Τζιλ, γιατί ένοιωθε την ανάγκη να άπασχολήση ζωηρά κάπου το πνεύμα του, το όποιο πολύ συχνά έγερνε επικίνδυνα προς τη δυσκολοεξάσθη εκείνην περίοδο της ζωής του, που περιλαμβανόταν μεταξύ της διαμονής του στο Μενάφι και της άπότομης διακοπής τών άλιγοώρων άρραβώνων του.

"Εγραψε μιά σύντομη έπιστολή στον κ. Κομπέρ, αναγγέλλοντάς του τη "Εκκλησιαστική έλλογία τών γάμων του, και παρακαλώντας τον να τούς γνωστοποιήση και στην Κλάρα. "Ο βαρβόρος άήνησεν με λίγες φράσεις θερμών και συγκινημένων συγχαρητηρίων—άσφαλώς σύμφωνα με την έπιθυμία και την ύπαγορευσι της κόρης του—και τέλος πρόσθετε ως ύπερόντονος:

"Η άγία ψυχή της κόρης μου δέηθηκε στο Θεό πολλές φορές για σας και έντολα μαντέψετε τώρα πόσο την άνευσιέσει ή ελπίσις τών γάμων σας... Είχε πεποιθή άλλιώς ότι ή τόσο ένγενική καρδιά σας σ' ας έθώσισε μιά μέρα στην εκπλήρωση τών καθήκόντων σας.

"Από τότε που έλαθε αυτή την έπιστολή, ο Τζιλ δεν έσυνελεγε γράψει στο Μενάφι. "Η Κλάρα ήταν άκόμη ζωηρή κι' άνεξέλεπτη στην ψυχή του και στη μνήμη του, κι' έτσι άπόφευγε το κάθε τί, που θά μπορούσε να τού φέρη τη θύμωή της πιο ζωηρή και πιο τυραννική.

Κάποιο άπριλιάτικο άπόγευμα, καθώς έμπαινε στο γραφείο του άπροσδόκητα ο Τζιλ, βρήκε την Τύρα σκυμμένη επάνω στο άνοιχτό συρτάρι του, να είναι προσηλωμένη στο διάβαμα τών παλαιών έπιστολών της Κλάρας. Τά γράμματά της αυτά, τά είχε μέν κλεισμένα στο συρτάρι του, δεν είχε όμως ποτέ άπτοπειραθή να τά ξαναδιαβάση.

(Άκολουθεί)

